

РЕШЕНИЕ

№ 4557

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 17.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2492** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК, във вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от Г. Х. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение No 1040-21-145/24.09.20 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане No 29835/03.09.20 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО при ТП на НОИ С. град, с което декларираната с вх. No 694 от 08.09.20 г. злополука от жалбоподателката, станала на 15.06.2020 г., на П. канал, обл. П., не е приета за трудова.

С жалбата се иска отмяна на решението на директора на ТП на НОИ – С. град, като незаконосъобразно. Твърди, че увреждането, което е получила на 15.06.20 г. е внезапно увреждане на здравето, по време на изпълнение на трудовите иМ задължения. Налице са били дълготрайни последици и е било необходимо продължаващо и към момента периодично лечение.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и поддържа депозираната жалба на наведените в нея основания.

Ответникът – Директора на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуален представител юрк. П., счита жалбата за неоснователна и недоказана. Моли същата да бъде отхвърлена, а обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна:

На 08.09.20г. г. в ТП на НОИ С.-град е подадена декларация с вх. No 694 от жалбоподателката И., за злополука, станала на 15.06.2020 г. по време на изпълнение на служебните си задължения. По повод на декларацията е открито досие No29835, като с нея са представени трудов договор, допълнително споразумение, длъжностна характеристика,, обяснения от непреки свидетели. Приложена е била и медицинска документация.

На основание чл. 60, ал. 2 КСО, вр. с чл. 72 от НМЕ, длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО изискало от ТЕЛК да се произнесе относно наличие на причинна връзка, тъй като декларираната злополука е по повод нетравматично увреждане – ухапване от кърлеж. С определение от 12.10.2020г- производството било спряно до произнасяне на ТЕЛК. На 30.11.2020г. в ТП на НОИ -С.-град е получено ЕР No 4308/205 на ТЕЛК, с което не преима причинна връзка между обстоятелствата на пострадане и амбулаторно заявеното заболяване. С писмо изх. No 5101-21-694#3 от 28.01.2021 г. От РКМЕ С. – град е постъпила изискана информация от ТП на НОИ, от което е видно, че поради необжалването на ЕР, същото е влязло в сила.

С Разпореждане No 29835/03.09.20 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО не е приета за трудова злополуката станала на 15.06..2020г.,при която по нейни твърдения е пострадала жалбоподателката И.. Разпореждането е обжалвано по административен ред с жалба вх. No Ц1012-21-807/24.09.2020 г., въз основа на която е постановено Решение No 1040-21-145/05.02.21 г., с което жалбата иМ е отхвърлена, а разпореждането потвърдено.

Правни изводи:

Решение No 1040-21-145/05.02.21 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на жалбоподателката на 15.02.2021 г., видно от известието за доставяне, приложено към административната преписка. Жалбата е подадена на 25.02.2021 г., от надлежна страна, в законоустановения 14-дневен срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът намира жалбата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

По валидността на акта: Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „г“ КСО, съгласно Заповед No 1712/17.08.2015 г. /л. 87 от делото/ и Заповед No No1015-21-143/07.06.2018 г. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и разпореждане No 29835/03.09.20 г.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта: В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, като акта е постановен в съответствие и с материалния закон. Фактическата обстановка е правилно установена от административния орган и не е спорна по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от КСО трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Трудова е и злополуката, станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до /1. основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер; /2. мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден; /3. мястото за получаване на възнаграждение – арг. ал. 2. Злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, което може да бъде травматично (причинено от външно, обикновено физическо въздействие върху тялото и организма) или нетравматично - болест - § 1, т. 36 от ДР на ЗЗ. Съществените белези на злополуката са, че тя представлява внезапно (непредвидено и спонтанно) увреждане на здравето, което е резултат (последница) на вътрешно или външно (болестно) въздействие върху човешкото тяло или организъм.

Трудовата злополука е злополука (внезапно увреждане на здравето), станала при извършване на възложената от работодателя (за работници и служители по трудово правоотношение) или от органа по назначаването (за държавните служители) работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието (чл. 55, ал. 1 от КСО). Следователно трудовата злополука, като внезапно увреждане на здравето, е резултат (последница, следствие) на извършваната работа. Предвид изложеното може да се направи извод, че за да бъде определено като трудова злополука едно внезапно увреждане на здравето, то трябва да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, включително и когато тя не се обхваща от трудовата функция, но е извършена в интерес на предприятието. Трудовата злополука като внезапно увреждане на здравето, е следствие, а извършваната работа е причината за това следствие, т. е. внезапното увреждане на здравето и извършваната работа са в причинна връзка по смисъла на Наредбата за медицинската експертиза (арг. от чл. 61, ал. 1, т. 6, чл. 66, чл. 72, чл. 73, ал. 1).

Когато внезапното увреждане на здравето е нетравматично, наличието на причинна връзка между него и извършваната работа се установява единствено с ТЕЛК и/или НЕЛК (арг. от чл. 66, ал. 2 КСО), тъй като нетравматичното увреждане е другото име на заболяване, болест, съгласно § 1, т. 36 от ЗР на ЗЗ, а по дефиниция болестта е дълбоко и трайно отклонение от нормалната жизнена дейност на организма, съпроводено със структурни и функционални изменения в него, което според динамиката на протичане може да бъде остро или хронично, а остро заболяване, което в медицината е наричано акутно, може да бъде подостро (субакутно) или свръхостро (перакутно), което понякога протича за часове и дори за минути. Нетравматичното увреждане на здравето (болестта), което е следствие на извършваната работа, обикновено е професионална болест съгласно легалната дефиниция на това понятие в чл. 56, ал. 1 КСО, но може да бъде и трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Засега в практиката се приема, че само някои свръхостри заболявания, които протичат за минути, могат да бъдат определени като трудова злополука (освен разрива на сърцето, такива свръхостро протичащи заболявания могат да бъдат някои отравяния, алергични реакции и др.).

Съгласно чл. 73, ал. 2 НМЕ, когато нетравматичното увреждане на здравето е патологично състояние (т. е. болестно състояние - изразът е заимстван от

медицинската терминология, при която представката "пато-" се използва за означаване на болестни отклонения), следствие на заболяване от каквото и да е естество, то не се счита за внезапно увреждане на здравето по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО.

Страните не спорят, а от представените доказателства се установява, че жалбоподателката И. работи на длъжност „следовател“ в Следствен отдел при Специализирана прокуратура. Не спорят и че на 15.06.21г. същата е изпълнявала служебните си задължения П. канал, обл. П.. Спорът е относно наличие или липса на причинно следствена връзка.

Съгласно чл. 73, ал. 1, т. 1 от Наредбата за медицинската експертиза Териториалните експертни лекарски комисии и НЕЛК се произнасят по причинната връзка въз основа на следните документи: при трудова злополука - разпореждане на ТП на НОИ за приемане или неприемане на злополуката за трудова или заместващо го съдебно решение, при нетравматично увреждане и по искане на ТП на НОИ в случаите на увреждане, при което неработоспособността е настъпила по-късно от деня на злополуката - протокол за разследване на злополуката.

От страна на административния орган правилно не е извършено разследване на злополуката по чл.58 от КСО, тъй като не се касае за хипотеза на чл.7, ал.2 от НУРРОТЗ.

С ЕР ТЕЛК не приема причинна връзка за трудова злополука от 15.06.20г. както беше посочено по-горе трудовата злополука като внезапно увреждане на здравето, е следствие, а извършваната работа е причината за това следствие, т. е. внезапното увреждане на здравето и извършваната работа са в причинна връзка по смисъла на Наредбата за медицинската експертиза. Неустановяването на подобна връзка пречатства определянето на злополуката като трудова, поради което правилно административният орган е приел, че в случая не е налице трудова злополука.

Този извод за липса на причинно-следствена връзка се потвърждава изцяло и от изслушаната по делото СМЕ от в.л. Инфекционист, което заключение съдът изцяло кредитира, в това число и досежно титъра на антитела образувани в кръвта на жалбоподателката.

Във връзка с възраженията на жалбоподателката и посоченото от нея Решение по адм.д. №290/2018г. На АС Перник, съдът го намира за неотнормо, доколкото се касае за съвсем различен случай от настоящия, поради което и изложените в него мотиви не биха могли да послужат като индиция за насоки на съдебната практика за отмяна на обжалвания в настоящото поризводство акт. В този смисъл, настоящия съдебен състав изцяло се придържа към обобщената съдебна практика на ВАС, касаеща аналогични на настоящия случай казуси, обобщена в Решение №5578/10.05.21г. По адм.д. №799/21г. На ВАС, съгласно която когато внезапното увреждане на здравето е нетравматично, наличието на причинна връзка между него и извършваната работа се установява единствено от ТЕЛК и/или НЕЛК (чл. 60, ал. 2 КСО). На жалбоподателката е била предоставената възможността, но същата не се е възползвала да обжалва по реда на чл. 112, ал. 1, т. 4 ЗЗ

ЕР на ТЕЛК и поради това ЕР е влязло в сила и в тази си част е задължително при съобразяване на спорните по делото обстоятелства свързани с наличие или липса на наличието на причинна връзка между него и извършваната работа.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че Решение No 1040-21-145/24.09.20 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено

Разпореждане No 29835/03.09.20 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО при ТП на НОИ С. град, с което декларираната с вх. No 694 от 08.09.20 г. злополука от жалбоподателката, станала на 15.06.2020 г., на П. канал, обл. П., не е приета за трудова, е правилно и законосъобразно, постановено при спазването на процесуалните правила и материалния закон и съобразено с целта на закона. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските.

С оглед изхода на спора, в съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и осъществените от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100.00 лева.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Х. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение No 1040-21-145/24.09.20 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане No 29835/03.09.20 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО при ТП на НОИ С. град, с което декларираната с вх. No 694 от 08.09.20 г. злополука от жалбоподателката, станала на 15.06.2020 г., на П. канал, обл. П., не е приета за трудова.

ОСЪЖДА Г. Х. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати по сметка на ТП на НОИ – С. град, сумата в размер на 100.00 лв./сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: